

● Ahmet Sami Benli

Kar İniyor Göklerden

Kulak verin rüzgârın buğulanmış sesine,
Vedâ etti tabiat hazân elbisesine.

Güneş dağın ardını gayrı erken aşıyor,
Karanlıklar uzarken gece ağırlaşıyor.

Usul usul silindi sonbaharın sanatı,
Kuruldu kara kışın görkemli saltanatı.

Kar iniyor göklerden bembeyaz efsun gibi;
Kimine tüyden hafif kimine kurşun gibi.

Her tarafı bezeyen zemherinin süsü mü?
Ta derinden duyulan bir umut türküsü mü?

Buz mu tuttu zamanın sular gibi akışı?
Yeryüzü kucak açıp bağrına bastı kışı.

Muhabetin közüyle tüterken kerpiç damlar;
Kürüyor çatıları toprak kokan adamlar.

Çocuklar oyun için kuşattı yokuşları,
Annem eliyle besler dala konan kuşları.

Sanki gizli ayna var adımların izinde,
Canlandı çocukluğum anılar denizinde.

İyinin karlı dağı ısıtacak sözü var,
Kötünün zemheriden daha soğuk yüzü var.

İnandım ki her mevsim ilahî nizam işi;
Yılda dört kez öğütler, yeniden dirilişi.